

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/93/2025
Identifikačné číslo spisu:	8619201828
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8619201828.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Bc. H. N., narodenej XX. B. XXXX, J. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na bývalom Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/45/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. januára 2025 sp. zn. 2Co/65/2024, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. januára 2025 sp. zn. 2Co/65/2024 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. (Medzičasom bývalý) Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. novembra 2022 sp. zn. 6C/45/2019 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (III. výrok). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov žalobkyne (vrátane rodného čísla a ďalších identifikátorov) pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia spotrebiteľskej zmluvy o pripojení došlo k zásahu do súkromia žalobkyne. V súvislosti s tým považoval za primerané uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy 3.300 eur. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 13, § 19 písm. d), § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ďalej § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, článok 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 16 ods. 1, 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článok 8 ods. 1, 2 Charty základných práv Európskej únie, článok 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13, § 52

zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu. Dodal, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/25/2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 110 eur podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, v prevyšujúcej časti podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy nad sumu 110 eur zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. novembra 2024 sp. zn. 5Cdo/19/2024 s poukazom na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/25/2023 vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

4. Uznesením zo dňa 31. januára 2025 sp. zn. 2Co/65/2024 odvolací súd priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po genéze sporu v dôvodoch uznesenia uviedol, že ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, prejednávanych na Okresnom súde Svidník z dôvodu, že pri likvidácii listín obsahujúcich osobné údaje jej klientov žalovaná nepostupovala s náležitou starostlivosťou a došlo k porušeniu zákona na ochranu osobných údajov (správne má byť uvedené zákona o ochrane osobných údajov, pozn. dovolacieho súdu). Otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení z 24. 05. 2022 sp. zn. II. ÚS 233/2022 uviedol, že plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv možno konštatovať, ak súd zistil takýto zásah a za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania; irelevantné je, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd odkázal aj na právnu vetu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. augusta 2020 sp. zn. II. ÚS 225/2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 a jeho rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. S argumentáciou žalovanej, že žalobkyni ako strane plne úspešnej do základu patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy odvolací súd nesúhlasil, pretože § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. 12. 2023 ustanovuje tarifnú odmenu za právnu službu 1.000, resp. 2.000 eur. Dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP o výnimočnom nepriznaní náhrady trov konania žalobkyni odvolací súd nezistil. V tejto súvislosti pripomenul, že žalovaná je zodpovednou za 400 násobné porušenie ochrany citlivých osobných údajov obyvateľov okresov H. a H. a so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy by bolo v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov zvýhodnenie porušovateľovho práva a jeho majetku. Za neakceptovateľné označil uprednostnenie osoby zodpovednej za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobkyne, pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej, ktorá je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých ju zastupuje ten istý právny zástupca. Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Smernice č. 93/13 v spojení so zásadou efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje uložiť spotrebiteľovi povinnosť znášať časť trov konania, ak v nadväznosti na konštatovanie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy sa jeho návrhu na vrátenie súm, ktoré boli na základe tejto podmienky zaplatené bez právneho dôvodu vyhovel len čiastočne, pretože je prakticky nemožné alebo nadmerne ťažké určiť rozsah práva tohto spotrebiteľa na vrátenie týchto súm (pozri rozsudok SD EUC-714/22).

4.1. Odvolací súd uviedol, že uvedeným spôsobom rozhodol o trovách prvoinstančného a odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a nárok na ich náhradu priznal žalobkyni voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Žalobkyni patrí plný nárok na náhradu trov

prvoinštančného a odvolacieho konania bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku jej bola priznaná suma 110 eur náhrady nemajetkovej ujmy oproti uplatneným 5.000 eur. Žalujúcu stranu nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu.

4.2. Odvolací súd tiež uviedol, že: „V rámci výroku tohto uznesenia odvolací súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalovaná síce bola úspešná v rámci dovolacieho konania, keď dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a vznikol by jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd však zohľadnil v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, spočívajúce v tom, že na žalovanej strane ide o osobu zodpovednú za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov a bolo by v rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami sporu, pokiaľ by jej bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania, obzvlášť za situácie pokiaľ odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom opätovne rozhodol tak, že priznal žalobkyni náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Preto odvolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania“.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie z dôvodu vymedzeného v § 420 písm. f) CSP. Namietla, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, pri výklade § 255 CSP nepostupoval ústavne konformným spôsobom, keď aj žalobkyňa, procesne úspešná v 2 % (110 eur) z požadovanej (5.000 eur) náhrady nemajetkovej ujmy, musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných či premrštených nárokov. Odvolací súd prehliadol elementárne hľadisko spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu. Žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“) odvolaciemu súdu vytkla, že sa nezaoberala s jej právne významnou argumentáciou o použití moderačného práva podľa § 257 CSP. Právne predpisy, na ktoré poukazuje odvolací súd (príslušné ustanovenia GDPR a zák. č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov) v čase vzniku bezpečnostného incidentu neboli účinné. V prípade uplatňovania Chilling Effects je potrebné rozlišovať medzi uplatňovaním dôvodných nárokov nielen pokiaľ ide o ich právny základ, ale aj o samotnú výšku. Odvolací súd si protirečí, keď v súvislosti s miestnou príslušnosťou spor nepovažoval za spotrebiteľský, na druhej strane pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z toho, že žalobkyňa je spotrebiteľkou.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení navrhla dovolanie odmietnuť ako neprípustné, príp. zamietnuť ako nedôvodné uplatniac si náhradu trov dovolacieho konania. V konaniach o ochranu osobnosti je pre rozhodovanie o náhrade trov konania rozhodujúce, že k zásahu do žalobcovho práva došlo a výška nemajetkovej ujmy je druhotná a nadväzujúca (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej aj „ÚS SR“, sp. zn. II. ÚS 225/2020). Aj v skutkovo a právne identickej veci ÚS SR v uznesení z 24. 05. 2022 sp. zn. II. ÚS 233/2022 označil za irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy. Aj keď žalovaná používa argument o platení trov právnenému zástupcovi, trovy v súdnom konaní patria strane sporu. Žalovaná je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým a právnym základom, stojí však proti nej vždy iný žalobca, zastúpený právnym zástupcom. Žalovaná nebola prístupná rokovaniam o mimosúdnom urovnaní, ktorých výsledkom by bolo uznanie zodpovednosti za bezpečnostný incident. Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je podľa žalobkyne odôvodnené podrobne a reaguje na všetky podstatné a relevantné námietky dovocatelky.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „dovovací súd“ alebo „najvyšší súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP.

8. Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku zakotvuje prípustnosť dovolania buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo proti rozhodnutiu, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred dovolacím súdom o danej otázke končí možno považovať aj uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. augusta 2018 sp. zn. I.

ÚS 275/2018). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania takúto otázku rieši, čím je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Ako vyplýva (aj) z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. K námietkam dovolateľky týkajúcim sa arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (ktoré vyplývajú aj z obsahu dovolania v zmysle § 124 CSP) treba uviesť, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd musí vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov/strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie

(I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na ten, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko).

13. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu uvedené kritériá nespĺňa, a to v intenzite porušujúcej právo žalovanej na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd musí konštatovať, že uznesenie odvolacieho súdu nie je preskúmateľné a zrozumiteľné predovšetkým pre rozpor jeho výroku s odôvodnením.

14. Výrok je záväznou a najdôležitejšou časťou každého súdneho rozhodnutia bez ohľadu na to, či ide o rozsudok alebo o uznesenie. Obsahuje autoritatívny výsledok riešenia sporu, v ktorom sú presne vymedzené práva a povinnosti strán sporu/účastníkov konania. Ide o tú časť súdneho rozhodnutia, ktorá ako jediná nadobúda právoplatnosť. Preto je dôležité, aby bol výrok súdneho rozhodnutia jasný, určitý a jednoznačný, formulovaný výstižne a zrozumiteľne.

15. Jednou zo základných obsahových náležitostí rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) aj uznesenia súdu (§ 234 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) je jeho odôvodnenie. Odôvodnenie má obsahovať výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku a je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia (R 37/1985). Hoci je uznesenie jednoduchšou formou súdneho rozhodnutia z hľadiska procesnej formy a zjednodušené sú aj formálne a obsahové náležitosti jeho vyhotovenia, stále musí spĺňať atribút určitosti a poskytovať jasné odpovede na relevantné argumenty strán sporu.

16. Najvyšší súd preskúmaním výroku a odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia dospel k záveru, že výrok uznesenia odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie si sčasti odporujú, a to v miere zakladajúcej vadu zmätočnosti pre jeho nepreskúmateľnosť. Konkrétne odvolací súd podľa výroku dovolaním napadnutého uznesenia priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení (37. bod) uviedol, že rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že žalobkyňa bola plne úspešná v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní. V nasledujúcom odseku odôvodnenia (č. 38) odvolací súd uviedol, že „V rámci výroku tohto uznesenia odvolací súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalovaná síce bola úspešná v rámci dovolacieho konania a vznikol by jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd však zohľadnil v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania“. Podľa tohto odôvodnenia odvolací súd mal na jednej strane priznať náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom žalobkyni, na druhej strane mal nepriznať náhradu trov dovolacieho konania žalovanej, čo ale z výroku jeho uznesenia nevyplýva. Z uvedenej formulácie odôvodnenia nemožno nad všetku pochybnosť vyvodiť, že odvolací súd nerozhodol o celej náhrade trov konania, čo by bolo dôvodom na doplnenie chýbajúcej časti výroku. Vzhľadom na to, že výrok uznesenia nie je v zhode s jeho odôvodnením, nemožno v posudzovanom spore hovoriť ani o inej zrejmej nesprávosti, ktorá by bola odstrániteľná opravou uznesenia napadnutého dovolaním žalovanej. Takáto zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu neumožnila ani jeho dovolací prieskum z hľadiska konkrétnych dovolacích námietok dovolateľky.

17. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že konanie na odvolacom súde trpí vadou zmätočnosti v intenzite porušujúcej právo dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto musel zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Odvolací súd bude v ďalšom konaní postupovať s náležitou pozornosťou a precíznosťou tak, aby jeho rozhodnutie naplnilo všetky atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia, zrozumiteľného a presvedčivého. To znamená dbať aj na jazykovú čistotu a terminologickú jednotnosť rozhodnutia napr. v podobe nezamieňania pojmov žalobca (ako je žalobkyňa označená v záhlaví alebo v 19. bode, v 37. bode odôvodnenia) a žalobkyňa bod 18, alebo pojmov žalovaná (napr. v záhlaví

uznesenia) a žalovaný (v bode 23 odôvodnenia).

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. Nad rámec uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti strán sporu aj odvolacieho súdu ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, medzičasom vydané v skutkovo a právne podobných veciach, a to uznesenie zo 06. mája 2026 sp. zn. II. ÚS 282/2026 a uznesenie zo 07. mája 2026 sp. zn. I. ÚS 278/2026.

20. Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.